

Jezus Drandzes

DZĪVE

Nr. 180 Jūnijs, 2019

„Kas [sēts] labā zemē, ir tie, kas vārdu dzird un to patur labā un godīgā sirdī, augļus nesdami ar pacietību.” (Lk 8:15)

Strauji ritošais laiks diktē savu noteikumu. Visu kāroto gribas iegūt ātri un tūlīt. Jā, būt pacietīgiem nav nemaz tik viegli, tomēr bez pacietības nevarēsim iztikt. Kāds reiz ir sacījis: ja pārāk ātri grib izlabot kādu pulksteņa zobratīņu, bieži vien tiek sabojāts viss mehānisms.

Tā ir. Arī mūsos pašos tik daudz vēl labojamā. Dievs kā gudrs Meistars ar mums ir ļoti pacietīgs. Apustulis Pēteris raksta: „Tas Kungs nevilcina Savu apsolījumu, kā dažiem tas šķiet, bet ir pacietīgs ar jums, negribēdams, ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās.” (2Pēt 3:9)

Dievs ir ļoti pacietīgs, mūs veidojot un pārveidojot. Dažkārt Viņš vienkārši gaida, līdz mēs nonākam pie atziņas, ka bez Viņa un Viņa dāvinātās glābšanas esam pazuduši. To, ka Dievs ar mums ir ļoti pacietīgs, lasām arī Bībelē: „Tas Kungs, apžēlošanās un

žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā.” (2Moz 34:6)

Ja Dievs ir tik pacietīgs un žēlsirdīgs, tad arī mums tādiem jābūt – ne tikai attiecībā uz citu kļūdām un trūkumiem, bet arī tad, kad viss iecerētais nenotiek tik ātri, kā bijām to iepļānojuši. Mums jābūt pacietīgiem. Dažkārt pati dzīve māca mūs kļūt pacietīgākiem un pārbauda, cik pacietīgi spējam būt. Piemēram, kad nonāc satiksmes sastrēgumā, ir jāgaida, kaut arī tik ļoti gribētos tikt ātrāk uz priekšu.

Vislabāk, protams, ir, ja ļaujām Dievam mūs mācīt un veidot, darot par tādiem cilvēkiem, kas spēj paciesties un gaidīt. Bībelē atrodam arī apsolījumu, ka Dievs mūs šajā pieaugšanas procesā atbalstīs: „Viņš [Dievs] Savā godības varenībā jūs bagātīgi apveltīs ar spēku būt izturīgiem un pacietīgiem.” (Kol 1:11)

Ja esam kļuvuši pacietīgāki, tas liecina, ka mūsos ir pieaugusi spēja uzticēties Dievam. Mēs uzticamies Dievam, jo zinām, ka svētība un izdošanās nāk no Viņa žēlastības un laipnības, nevis no mūsu steigas vai skriešanas. Kāds reiz ir sacījis: ja gribi uzvarēt, mācies būt pacietīgs. Domāju, varam tikai piekrist. Dievs ir pacietīgs un arvien svin pilnīgas uzvaras. Mēs mācāmies no Viņa, jo arī gribam uzvarēt.

Bībelē ir teikts, ka pacietība ir Svētā Gara auglis. Ja auglis, tad uz tā nobriešanu ir jāgaida, un tam ir vajadzīga pacietība. Vai pacietība tevī jau ir pilnīga? Manī vēl nav. Šķiet, šī augļa nobriešana manī turpināsies visu mūžu. Pateicība Dievam Svētajam Garam, ka Viņš briedina šo augli un turpinās to darīt arī nākotnē!

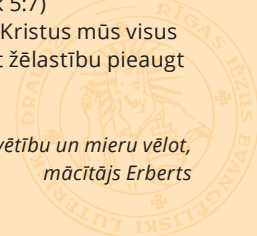
Kad laika gars mūs kādudien mudinās to, pēc kā ilgojamies, iegūt tūlīt un tagad, pajautāsim:

vai tiešām tūlīt un tagad? Dzīvē ir arī tādi laiki, kad jābūt pacietīgiem un jāgaida. Ja Dievs saka: „Tagad esi pacietīgs un gaidi!” – tad zini droši, ka pēcgalā ieguvums būs brīnišķīga svētība. Rakstniece Zenta Mauriņa ir teikusi: „Tikai pacietīgajam atveras prieka puķe. Kas viņas pumpuru priekšlaicīgi uzplēš, nekad nepiedzīvos tās pilna plaukuma.”

Raugoties nākotnē, redzam, ka pacietība mums arvien būs ļoti nepieciešama. Apustulis Jēkabs, iedrošinot ticības brāļus un māsas, raksta: „Esiet pacietīgi, brāļi, līdz Tā Kunga atnākšanai. Raugi, zemkopis gaida dārgo zemes augli, pacietīgi uz to cerēdams, līdz tas dabū agro un vēlo lietu.” (Jk 5:7)

Lai Kungs Kristus mūs visus svētī, dāvinot žēlastību pieaugt pacietībā!

*Svētību un mieru vēlot,
mācītājs Erberts*

P	O	T	C	P	S	Sv
						1 2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

INTERESANTI FAKTI PAR GARA AUGLI

Vārds **PACIETĪBA** Bībelē minēts vien 5 reizes – Vecajā Derībā 2 reizes un Jaunajā Derībā 3 reizes.

Vārds **PACIETĪGS** minēts 6 reizes, **PACIETĪGI** – 5, bet **PACIEST** – 2 reizes.

Mēneša lozungs

„Kā medus kāres ir jauki vārdi – saldums dvēselei un dziedinājums kauliem.” (Sak 16:24)

Agita Akmentiņa

Pacietība, kas ir Svētā Gara auglis, ir ļoti svarīga rakstura iezīme. Mūsdienās to īstenot kļūst aizvien grūtāk, jo esam pieraduši, ka daudz ko var iegūt tagad un tūlīt. Straujais laikmets dod daudz pozitīva, tomēr iespējams, ka iegūto mēs novērtētu vairāk, ja uz to būtu jāpagaida – būtu jāpaciešas. Manuprāt, pacietība iet roku rokā ar lēnprātību: ja cilvēks ir lēnprātīgs, viņš ir arī pacietīgs un ātri nedusmojas.

Vispacietīgākais, bez šaubām, ir Dievs. Tas, cik pacietīgi Viņš uz mums gaida, lai arī tik bieži Viņu pievīlam, ir tiešām apbrīnojami. Bībelē vairākās vietās ir uzsvērtā pacietības nozīme un norādīts, ka pacietīgie saņems to, kas viņiem apsolīts: „Ka jūs netopat kūtri, bet sekojat tiem, kas ar ticību un pacietību iemanto apsolījumus.” (Ebr 6:12) Tas stiprina.

Kopš manā dzīvē ir ienākuši bērni, mana pacietība tiek pārbaudīta nepārtraukti un es to trenēju pilnīgi citā līmenī. Droši vien visi vecāki ir piedzīvojuši situāciju, kad ļoti jāsteidzas, bet mazajam cilvēkam ir savi plāni. Tādos brīžos cenšos lūgt Dievu. Ticu, ka Dievs ar šīm situācijām mani māca, jo Viņš vislabāk zina, pie kā man sevi visvairāk jāpiestrādā. Tieši šādās situācijās pieaug pacietība un izturība.

Zanda Ercena

Pacietība ir paļaušanās uz Dievu, ka viss dzīvē notiek tad, kad tam jānotiek. Tā ir arī spēja palaist vaļā vēlmi valdīt pār notikumiem un laiku un, palaižot to vaļā, raudzīties uz notiekošo ar mīlestību, iecietību un lēnprātību. Tie ir brīži, kad par spīti ārējam kairinājumam tu izvēlies un esi spējīgs pagaidīt, iepazīt, neļauties.

Kur rodas pacietība? Tik bieži pieķeru sevi pie domas, ka vajadzētu mācīties vairāk mīlēt vai būt pacietīgākam, bet ar domu vien, ka varu pati to iemācīties, nekur tālu netieku. Man šķiet, ka pacietība ir saistīta ar tuvošanos Dievam. Jo vairāk Viņam tuvojos, jo vairāk ir mīlestības, jo mazāk mani sadusmo dzīves sīkumi un jo vieglāk ir ielikt sevi Dieva rokās – pacietīgi ļauties Viņa prātam un gaidīt risinājumu vai atbildi.

Agrāk domāju, ka esmu ļoti pacietīga, taču līdz ar mūsu dēliņa Gustava ienākšanu ģimenē sapratu, ka līdz šim jau neviens mani īsti nebija pārbaudījis. Bērni nūdien ir vislabākie dzīves skolotāji, kas ļauj mums trenēties, ik dienas liek mums kārtot eksāmenus un pašiem pārbaudīt, cik labi spējam tos nokārtot.

Sveicam Jēzus draudzes ģimenē!

Juris Āboliņš

Jana Sprīža

Mārtiņš Priednieks

Zane Ķīse

Māra Dreimane

Signe Sprīža

Luīze Rāmule

Zaiga Zirnīte

ja vien Tu
esi manā
laivā

RĪGAS JĒZUS EV. LUT. DRAUDZES VASARAS NOMETNE

LAIKS: no 2019. gada 29. jūlija līdz 2. augustam
(no pirmdienas plkst. 10.00 līdz piektdienas plkst. 17.00)

VIETA: atpūtas komplekss „Lejastiezumi” Usmas ezera krastā
(www.usmaslejastiezumi.lv)

DALĪBAS MAKSA

Draudzes locekļiem, viņu bērniem un Svētdienas skolas audzēkņiem

NAMIŅĀ	SAVĀ TELTĪ
1 diena – 21,10 EUR	1 diena – 17,00 EUR
5 dienas – 95,00 EUR	5 dienas – 75,00 EUR
Bērniem (4–6 gadi) – atlaide 50 %	Bērniem (4–6 gadi) – atlaide 50 %

Ciemiņiem

NAMIŅĀ	SAVĀ TELTĪ
1 diena – 25,50 EUR	1 diena – 21,50 EUR
5 dienas – 115,00 EUR	5 dienas – 95,00 EUR
Bērniem (4–6 gadi) – atlaide 50 %	Bērniem (4–6 gadi) – atlaide 50 %

Ģimenēm, kas ir Jēzus draudzes sarakstos un piedalās visu nometnes laiku*

NAMIŅĀ	SAVĀ TELTĪ
5 dienas – 285,00 EUR	5 dienas – 225,00 EUR

* Ģimene – vecāki un bērni. Šeit neietilpst vecvecāki, krustvecāki vai pilngadīgi bērni, kas paši pelna.

ATLAIDES: visiem tiem, kuri nometnē piedalās kādā kalpošanā (sīkāk interesēties pie nometnes vadītājas vai kancelejā).

VISIEM CENĀ IETILPST: dzīvošana kopīgās istabiņās, gultas veļa, sega, spilvens, ēšana četras reizes dienā, izdales materiāli, piedalīšanās interešu grupās un citās kopīgajās aktivitātēs.

Iespējams, ka gultas pietiks visiem, bet lūdzam vienu nedēļu pirms nometnes sākuma sazināties ar Dainu, kas dalībniekus sadala pa istabiņām (tel. 25954242).

REĢISTRĒŠANĀS UN MAKSĀŠANA

No 2019. gada 16. jūnija līdz 21. jūlijam draudzes kancelejā. Dalības maksu var samaksāt TIKAI kancelejā (ne ar bankas pārskaitījumu)!

KALPOŠANA

Arī Tu vari būt noderīgs nometnes norisē! Ir vajadzīgi bērnu ģimenišu skolotāji, Bībeles stundu vadītāji, interešu grupu vadītāji, sporta spēļu organizētāji un palīgi saistībā ar tehniku.

ZIEDOŠANA

Aicinām padomāt par kāda trūcīgāka bērna vai ģimenes atbalstīšanu – izšķirošs var būt arī pavisam neliels ziedojums! Sirsnīgs paldies visiem par atbalstu!

TUVĀKA INFORMĀCIJA, JAUTĀJUMI, PALĪDŽĪBA

Nometnes vadītāja: Zane Bikše (tel. 28363516, e-pasts: info@jezusdraudze.lv)

Pacietībā mīnusi kļūst par plusiem

„Evaņģelizēt” un „pārliecināt” – bieži mēs starp šiem vārdiem liekam vienādības zīmi un nepamanām, ka to nozīme ved katrā savā virzienā. Atslēgas vārds ir „pacietība” – tā ļauj sagaidīt pārmaiņas, kad tām jānotiek. Vai ir viegli būt pacietīgam? Šo jautājumu pārdomāt aicinājam JĀNI un ZANI PRĀMNIEKUS.

Edgars Gertners

Kas jums pirmais nāk prātā, dzirdot vārdu „pacietība”?

Jānis Prāmnieks: Pirmā asociācija ir bērni. Nolikta viņus gulēt, pamodināt, saģērbt – tas dažkārt prasa pacietību.

Zane Pumpure-Prāmniece: Man ir līdzīgi. Vienmēr šķita, ka esmu pacietīgs cilvēks – gan skolā, gan mācībās, gan dažādos pienākumos –, bet tad piedzima bērni...

Vai ar bērniem esat runājuši par to, cik lielu pacietību viņi no jums prasa?

J.: Domāju, ka bērni to nesapratīs, tāpat kā es pirms viņu piedzimšanas nesapratu, ko nozīmē kaut kam veltīt laiku. Paskaidrot pieaugušo pārdzīvojumus bērniem ir ļoti grūti, jo bērni ir brīvāki nekā mēs. Pieaugušo dzīvē ir pienākumi, uzdevumi, laika ierobežojumi, bet bērni pasauli uztver vieglāk.

Z.: Esmu dzirdējusi sakām, ka nevar prasīt, lai bērns mūs saprot, jo bērns jau nekad nav bijis pieaudzis, taču mēs esam bijuši bērni. Mēs neesam līdzīgās pozīcijās, lai viņi mūs varētu saprast.

Kas jums palīdz nesalūzt šajos pacietības pārbaudījumos?

J.: Nav jau tā, ka nesalūstam. Reizēm atnāc mājās pēc garas darbadienas un vēl kaut kas ir jāizdara, bet pa vidu ir bērni, kas mūs visu dienu nav satikuši un kam vakarā vajadzētu būt prioritātei... Gadās, ka uzmanību nav iespējams sadalīt un pacietība iziet no rāmjiem.

Z.: Mēs nebūsim tie, kas pateiks, kā šos pacietības pārbaudījumus ideāli pārvarēt, bet varam iedrošināt, ka arī mēs neesam

perfekti. No malas jau grūti redzēt, kādi kuram pārdzīvojumi. Baznīcas solā mēs visi sēžam mierīgi, bet to, kā ir mājās, neviens neredz.

Vai pacietība tiek pārbaudīta arī vīra un sievas attiecībās?

J.: Mēs abi esam pacietīgi viens pret otru, un nevaru atcerēties, kad būtu ļoti aizsvīlies. Mēs esam komanda.

Z.: Jebkurā dzīves situācijā es zinu, ka neesmu viena un ka risinājums nav tikai uz maniem pleciem. Kad parādās grūtības vai problēmas, mums, sievietēm, bieži vien ir daudz emociju un pārdzīvojumu, bet tad man palīdz Jāņa racionālais skatījums un miers. Arī attiecībā uz bērniem: gadās, ka viens ir izvests no pacietības līdz pēdējam, bet tad pēkšņi parādās spēks otram un viņš visu atrisina.

J.: Uzskatāms piemērs ir mazu bērnu lišana gulēt. Darot to ilgāk par stundu, tu, protams, uzvelcies, un bērns to jūt. Ja samaināmies, bērns aizmiegt jau desmit minūtēs, jo otrs cilvēks blakus ir mierīgs un arī bērns nomierinās.

Cik mierīgi šajā laikā jūtaties paši?

J.: Vakar tieši runāju ar kādu cilvēku, kas jautāja: nez, uz kuriem šī pasaule iet? Pieļāuju, ka šis jautājums ir bijis aktuāls visos laikos. Man šķiet, ka šī pasaule iet uz iznīcību, bet labā ziņa ir tā, ka mums būs jauna zeme un jaunas debesis.

Z.: Man liekas, ka pasaulē paliek arvien mazāk mīlestības.

Šķiet, ka vienīgais aizsargmūris šajā situācijā ir lūgšana.

J.: Jā, no Svētdienas skolas prātā palicis Ivetas Godiņas teiktais: lūgt var vienmēr un visur – jebkuros apstākļos. Daru to mašīnā, darbā pie galda. Katru vakaru ģimenē sanākam kopā un pārrunājam to labo un ne tik labo, kas pa dienu ir noticis. Katru vakaru

„**Mēs nebūsim tie, kas pateiks, kā šos pacietības pārbaudījumus ideāli pārvarēt, bet varam iedrošināt, ka arī mēs neesam perfekti.**”

arī lūdzam. Mazākā meita vēl nelūdz, bet arī viņa mēģina. Reizēm viņa čukst: „Kas man tālāk jāsaka?” Tad mēs palīdzam. Uz šo kārtību mūs pamudināja vecākā meita, kas pirms pāris gadiem vakarā teica: „Ejam kopā lūgt!” Pirms tam mums tā nebija – lūdzām katrs savā nodabā. Tā bija zīme no Dieva, ka tā vajag.

Palūdzat un ejat gulēt? Kā jums tas izdodas?

J.: Mēs to darām bērnu gulētiešanas laikā, pusdeviņos; pēc tam paši vēl paliekam nomodā. Esam pārrunājuši šādas lūgšanas

ar citiem vecākiem, un visiem ir vienas un tās pašas problēmas. Ja ir vairāki bērni, tad viens jau ir gultā, bet otrs vēl nav zobus iztīrījis.

Z.: Bet tas ir ļoti jauks mirklis, kad visi nomierināties, izrunājami un lūdzam.

J.: Lūgšana ir arī iespēja bērņus iepazīt, jo viņi tev uztic pašu svarīgāko.

Jūsu vecākā meita jau iet skolā, jaunākā vēl bērnudārzā. Kādas bija sajūtas, palaižot bērņus vidē, kur neko nespējat kontrolēt?

Z.: Bērnudārzs mums ir īpašs, jo bērni gāja pie manas mammas, kur ir zināma un kontrolēta vide, bet skolā gan bija absolūti jauna pieredze un sveša vide – tas bija bailīgi. Skolā ir izvēles priekšmets „kristīgā mācība”, ko no 25 klases bērņiem apgūst tikai seši. Tagad, otrajā klasē, esam jau mierīgāki. Meita skolā evaņģēlizē. Viņa pat bija atvedusi klasesbiedru uz Svētdienas skolu. Viņa arī vienmēr paņem no baznīcas materiālus un izdala klasesbiedriem un skolotājām.

J.: Vecākā meita ir ļoti ekspresīva un pārliecināta par sevi. Šajā ziņā viņa ir pilnīgs pretstats mums. Ir bijuši gadījumi, kad viņa stāsta: man skolā teica, ka Dieva nav, bet es izstāstīju, ka tās ir muļķības, un pateicu, kā ir patiesībā. Man ir prieks, ka viņas draugu loks pārsvarā ir izveidojies no tiem, kuri apgūst kristīgo mācību.

Z.: Mācītājs šodien sprediķī runāja par to, kā palikt ticībā. Noteikti ir jābūt draudzē – arī bērnam. Lai viņš zinātu, ka viss ir kārtībā un viņš nav vienīgais „jocīgais” uz pasaules, kurš tic Dievam. Mūsu bērņiem ir arī daudz mācītu un brālēnu, kas ir draudzēs, tāpēc ir vieglāk. Jautājums par nedrošību ir aktuāls ne tikai bērņiem. Arī mēs, pieaugušie, bieži vien nonākam vidē, kur par kristiešiem izsakās ļoti nicinoši, un tad ne vienmēr ir drosme iebilst.

J.: Pirms gadiem desmit šādās diskusijās es būtu vilcīs ārā Bībeli un „bliezis pa galvu”. Esmu novērojis, ka mēs, kristieši, bieži vien nevis evaņģelizējam, bet nepacietīgi cenšamies pārliecināt. Laika gaitā esmu nomierinājies un ar cilvēkiem runāju viņiem saprotamāk.

Z.: Mēs esam iemācīti būt toleranti.

J.: Es nerunāju par visa pieņemšanu. Cilvēki bieži saka: mums katram ir savs viedoklis un visi viedokļi ir pareizi. Man šķiet, ka balts ir balts un divi plus divi ir četri. Patiesība ir viena. Internetā ir bildīte, kur divi cilvēki skatās no divām pusēm. Viens redz sešinieku, bet otrs devītnieku. Manuprāt, tajā zīmējumā vienkārši ir aizmirsts ielikt punktu, jo autors ir gribējis parādīt vai nu

sešinieku, vai devītnieku, nevis to, ka visi skatījumi ir pareizi. Atšķirībā no pagātnes es vairs nesūtu cilvēkus mācīties, bet runāju un ieklausos. Tas ir vērtīgāk un auglīgāk. Svētdienas skolā mums mācīja, ka pirmā liecība ir tas, kādi esam mēs paši. Mazotnē jau tas nešķīta nekas īpašs – esmu, kāds esmu. Tagad, pieaugušo dzīvē, cilvēki arvien vairāk pamana, ka ir atšķirība. Cilvēki nāk pajautāt, lūdz palīdzību. Mēs esam liecība citiem cilvēkiem vairāk, nekā mums pašiem šķiet.

„Bija radies maldīgs priekšstats, ka uz baznīcu iet tikai jokaini cilvēki. Sākumā gaidīju, kad nu tās dīvainības nāks ārā, bet tā arī nesagaidīju.”

Tavs brālis ir mācītājs. Vai esi izjutis spiedienu, ka arī tev par tādu jāklūst?

J.: Katram ir savs aicinājums. Šogad esmu uzņēmies vadīt vasaras nometnes vakarus, bet tas nav mans aicinājums, drīzāk izaicinājums. Vienīgais periods, kad domāju, ka būšu mācītājs, bija divpadsmit gadu vecumā, bet tad sapņoju arī par ugunsdzēsēja profesiju, tā kā tas nebija nopietni.

Vai jūsu ģimenē ir kāda kopīga kalpošana?

Z.: Mēs kopā tikko darbojāmies iesvētes mācības grupā, tagad kopīgi gatavosimies nometnes vakariem. Reizēm es kalpoju arī ar smilšu kino.

J.: Jā, un uz tiem pasākumiem mēs parasti braucam kopā. Ir interesanti iepazīties ar citām draudzēm un cilvēkiem.

Kā kalpošanā nepārdegt?

J.: Šajā pusgadā man grafiks bija diezgan noslogots, un mums katram ir brīdis, kad sagurstat. Tas ir normāli.

Z.: Lai nepārdegtu, ir jāmācās kādreiz pateikt arī „nē”. Mēs vienmēr gribam būt labi un atsaucīgi, bet ir jāmēģina visus pieņēmumus sabalansēt, lai kalpošana neatņemtu laiku ģimenei.

J.: Es ticu, ka Dievs visu kārtu arī tad, ja kāds saka „nē”. Labāk ir atteikt nekā runāt pretī sirdij un darīt ar piespiešanos.

Cik sen jūs esat Jēzus draudzē?

J.: Es šeit esmu kopš septiņu gadu vecuma.

Z.: Jēzus draudzē esmu trīspadsmit gadus – kopš Jānis mani atveda. Man jau sākumā negribējās nākt.

J.: Jā, pretestība bija liela.

Z.: Nebiju kristiete, un man nepatika, ka mani vēlas pārveidot.

Tu taču zināji, kas ir Jānis.

Z.: Jā, un tas viņam sākumā bija liels minuss. It kā normāls čalis, bet kristietis... (smejas)

J.: Mana mamma kādreiz sacīja: ja satiksies kristietis un nekristietis, tad viņi tādi nepaliks. Vai nu abi kļūs par kristiešiem, vai abi aizies prom no Dieva.

Z.: Jānim ar mani ir jābūt pacietīgam – te atkal atgriežamies pie pacietības –, jo man laiku pa laikam rodas jautājumi, par kuriem karsti diskutējam.

J.: Ticības ziņā mūsu pieredze ir dažāda. Es varu Zani apskaust, ka viņai ir fiziska pieredze, bet man tas ir nācis no bērnības.

Z.: Es reizēm brīnos, kā tas ir: tu tici, un viss. Man vajag visu salikt pa plauktiņiem.

J.: Man atkal pietiek ar to, ka ticu, un es nemeklēju vēl kādus pierādījumus.

Ja bijāt tik atšķirīgi, kā jums izdevās apprecēties?

Z.: Bija pārliecība, ka Jānis ir mans īstais cilvēks. Mani uzrunāja tas, ka varu viņam uzticēties, un šajā ziņā viņš atšķīrās no citiem puisiem. Viņam bija vērtības.

J.: Es katru vakaru lūdzu par sevi un Zani. Man Zane patika jau tad, kad kopā mācījāmies līdz devītajai klasei. Jau tad bija sajūta, ka Zane ir mans cilvēks, bet satikties sākām tikai pēc vidusskolas. Zinu gadījumu, kad par cilvēku lūdz un viņš atgriežas. Domāju: kāpēc tas nevarētu notikt arī ar mums? Ja vien tas ir Dieva plāns.

Z.: Man ļoti palīdzēja tas, ka pamazām iepazinu Jāņa draugus un ģimeni. Bija radies maldīgs priekšstats, ka uz baznīcu iet tikai jokaini cilvēki. Sākumā gaidīju, kad nu tās dīvainības nāks ārā, bet tā arī nesagaidīju. Notika pretējais – es pati sāku atvērties un novērtēt to attiecību kvalitāti, kas ir starp kristiešiem. Tad arī pamazām sāku ieklausīties tajā, kam kristieši tic un ko viņi sludina.

Vai jums ir kāds sapnis par draudzi?

J.: Es vēlos, lai mēs kļūtu atvērtāki pret apkārtējo rajonu. Uz dievkalpojumu sabraucam no Rīgas un Pierīgas, bet tepat apkārt ir daudz cilvēku, kuri nav draudzē. Vēlos, lai mēs uzrunātu Jēzus baznīcai fiziski pašus tuvākos, varbūt, piemēram, sarīkojot kādu pasākumu ārpus baznīcas sienām.

Z.: Ceru, ka izdosies noturēt to, kas mūsu draudzei ir īpašs, piemēram, vasaras nometni. Mums ir draugi no citām draudzēm, un visi ir pārsteigti, ka mums ik gadu tiek rīkots tik liels draudzes pasākums. Iespējams, ka mēs nometni un daudz ko citu reizēm uztveram kā pašsaprotamu, bet domāju, ka mums vairāk jānovērtē tas, kas mūsu draudzei ir, nekā jāskumst pēc tā, kā mums nav.

Jēzus draudzes Diakonijai – 25!

Dziesma, kas sasilda dvēseli

Maigas Krivošapkinas atmiņas par kalpošanas laiku pensionātā

Pansionāts? Nē, tas ir veco un vientuļo draudzes locekļu aprūpes centrs. Man, šeit strādājot, septiņi gadi pagāja kā viens mirklis, kā nodziedāta skaista dziesma, kas sasilda dvēseli. Es nevēlos runāt par grūtībām, jo, ja darbu un cilvēkus mīl, tad grūtību nav – visu pārklāj mīlestība. Vēlos pastāstīt par dažiem cilvēkiem un notikumiem manā kalpošanas laikā pensionātā.

Pirmā šeit ienāca Olga Snarska, kuras dzīve pagājusi smagā darbā. Arī te viņa vienmēr meklēja kādu darbiņu. Olgas valoda vienmēr bija tieša: to, kas nepatika, viņa teica skaidri, bez diplomātijas un izskaistinājumiem. Arī mūžībā viņa aizgāja strādājot – pie izlietnes mazgāja traukus un pēkšņi zaudēja samaņu. Ātrās palīdzības mediķi aizveda uz slimnīcu, bet Olga pie samanas vairs nenāca un aizgāja mūžībā.

Veltiņa Krievs pēc gūžas kaula lūzuma ilgus gadus gulēja uz gultas – vienmēr ar kļu smaidu un pateicību par palīdzību. Cik vien spēja, centās iztikt bez citu palīdzības. Visu laiku lasīja garīgo literatūru un mīlēja par to parunāt.

Emmiņai vairs nebija neviena tuvinieka. Visu mūžu viņa bija bijusi draudzes locekle, kalpojusi Dievam un Baznīcai. Es nevaru viņu nosaukt citādi kā par Dieva izredzēto. Pēc neveiksmīgām acu operācijām Emmiņa zaudēja redzi. Tad viņas garīgā barība bija kristīgais radio, ko viņa klausījās no rīta līdz vakaram. Reiz vakariņu laikā kāds viņas radioaparātu bija nozadzis. Kas tas bija par izmisumu! Tad kāda māsa paklusām ienesa savu aparātu; kad to ieslēdzām, Emmiņa

nomierinājās. Sapratām, cik ļoti viņas dvēselei nepieciešama šī garīgā barība, ko uztvert nu varēja vien ar dzirdi.

Kad svinējām viņas 92 gadus, Emmiņa paziņoja, ka šajā gadā būs jāiet pie Tēva. Mēs to uztvērām skeptiski, jo sirds viņai darbojās normāli, zāles nebija jālieto. Traucēja vienīgi trofiskās čūlas. Tomēr viņas nojauta piepildījās. Gada vidū sākās gangrēna kreisajā kājā. Un te mēs bijām liecinieces, kā pie viņas izpaudās Dieva žēlastība. No operācijas Emmiņa atteicās: „Ko es, akls cilvēks, darīšu slimnīcā? Ir laiks pie Tētiņa.” Slimība progresēja, bet sāpes Emmiņa necieta. Ārsti piedāvāja injicēt zāles pret sāpēm, bet viņa kategoriski atteicās, jo sāpēšot šprīce.

Kādu rītu, apkopjot Emmiņu, konstatēju, ka radušies nopietni izgulējumi, taču šādam gadījumam nekā nebija pie rokas. Tā kā bija jārikojas ātri un paceltu viņu ilgi noturēt nevarēju, nomainīju tikai autiņus. Esmu medmāsa un labi zinu, cik izgulējumus grūti ārstēt. Nākamajai reizei sagatavoju visus nepieciešamos pārsienamos materiālus, bet, man par lielu pārsteigumu, tas nebija vajadzīgs – āda bija kļuvusi tīra, ne zīmes no jēlumiem. Man nebija liecinieku, bet es sapratu, ka Kungs šādi runāja uz mani: es neesmu nekas savā pārlicībā, bet Dievs var dziedināt un atbrīvot no sāpēm

Maīga ar pensionāta iemītniecēm

tur, kur cilvēka prātam tas nav iespējams. Vēl pēc laika kādā apkopšanas reizē atkal konstatēju ļoti smagus izgulējumus, kas līdz vakaram paši nozuda. Šoreiz to redzēja vēl kāda mūsu darbiniece, kas varēja liecināt, ka manis redzētais ir realitāte. Apmēram pēc nedēļas Emmiņa aizgāja mūžībā – ar pilnīgi tīru miesu, bez kādām izgulējumu pazīmēm.

Dziedināšanas brīnums notika arī ar mani pašu. Reiz, steigoties pa ielu, ar visu svaru nokritu uz labā pleca. Rentgenā konstatēja šķembainu pleca galviņas lūzumu. Roku uz trim četrām nedēļām nofiksēja – nekādu kustību. Bet es nemitīgi lūdzu, lai Kungs pagodinās pie manis ar dziedināšanu, jo pensionātā tobrīd nebija neviena, kas

varētu strādāt manā vietā. Pēc nedēļas aizgāju uz poliklīniku un lūdzu fiksējošo pārseju noņemt. Mediķi bija ļoti neapmierināti, bet uz manu atbildību pārsēju noņēma.

Tolaik pansionātā dzīvoja Anna Poruka, liela aizlūdzēja. Ik dienas viņa lūdza vienatnē savā istabiņā un bieži vadīja arī mūsu kopīgās rīta lūgšanas. Kādā rīta lūgšanā viņa aizlūdza arī par manu roku. Pēkšņi caur plecu izplūda viegls, vārdiem neapraķstams siltums, ko izjutu ar katru nervu šūnu, un sapratu, ka mana roka ir pilnīgi vesela. Visu nedēļu mierīgi nostrādāju. Pēc nedēļas poliklīnikā lūdzu uztaisīt pleca rentģenu. Ārste gan iebilda, ka ir daudz par agru, bet, apskatījusi uzņēmumu, sacīja: „Jums kauli dzīst kā zīdainim. Brīnišķīgs, taisns sarētojums bez šķembām un dislokācijas.” Varēju tikai pateikties par Dieva žēlastību. Šis gadījums man vēlreiz lika domāt par lūgšanas un pateicības nozīmi. Dzīves nogalē, kad parādās dažādas kaites un

vainas, ir liels kārdinājums sākt zūdīties. Daudz labāk tomēr ir par visu pateikties, kā Dieva vārds mūs māca, jo tas taču ir normāli, ka ar laiku nolietojies organisms liek par sevi manīt, kādreiz radot arī nepatīkamas sajūtas.

Pansionātā dzīvoja Zentiņa – ap 90 gadiem. Viņai slimības dēļ bija pastīvas kājas. Zentiņa varēja lēni pārvietoties līdz ēdamistabai, tualetei, savam skapītim. Viņa bieži sūdzējās: „Ja tās manas kājas nebūtu tik stīvas!” Es centos viņu mierināt: „Zentiņ, pažēlo savas kājas! Pasaki tām paldies, ka tās tik daudz tev vēl kalpo! Paglāsti tās, pažēlo, nevis visu laiku par tām žēlojies!” Kādu dienu Zentiņa izkrita no gultas un salauza gūžas kaulu. Arī pēc operācijas vairs nevarēja no gultas izkāpt. Tad viņa teica: „Kaut man būtu tādas kājas, kā bija! Bet nu ir par vēlu.”

Nezūdīsimies, bet pateiksimies Dievam par visiem pārbaudījumiem, arī sāpēm!

Maiga palīdz virtuvē

Klau, Jēzus tevi sauc!

Tāds bija ārsta Arnolda Lazdiņa dzīves un kalpošanas moto. Viņš kopā ar citiem draudzes ārstiem un māsiņām deviņdesmito gadu sākumā sāka kalpošanu draudzes mediķu grupā, tā uzrunājot cilvēkus un liecinot par Dieva mīlestību vārdos un darbos. Atsevišķas telpas mediķu kalpošanai sākumā nebija, tikai slēgts zāļu skapis baznīcā. Pirms un pēc dievkalpojuma ārsti dežurēja, lai pieņemtu pacientus, uzklautu un palīdzētu. Kad atgūtajā draudzes namā tika iekārtota ambulances ar visu darbām nepieciešamo, sākās jauns laiks Diakonijas medicīnas nozarē.

Regulāra pacientu pieņemšana, sarunas, medicīniskā palīdzība, problēmu risināšana un lūgšanas bija un arvien ir Diakonijas ambulances ikdiens. Tomēr ne vienmēr ar pacientu raisās dziļas un atklātas sarunas, tāpēc dakteris Lazdiņš izveidoja izdalīšanai paredzētu bukletīnu „Klau, Jēzus tevi sauc!”, kurā vienkāršā veidā – liecībās, dzejā – stāstīja par vienīgo ceļu, kas ved ārā no bezcerības un sāpēm. Viņš stāstīja par Jēzu.

Liecināt vārdos un darbos par Dievu, par ticības ceļu kopā ar Jēzu – tas ir Diakonijas ambulances uzdevums arī šodien. Katram pacientam tiek veltīta uzmanība un laiks, lai iedziļinātos, izprastu viņa problēmas un meklētu to risinājumus, gan palīdzot praktiski, gan sarunājoties un kopīgi lūdzot Dievu.

„Kā steidzas laiks, kā stundas skrien,
Kas spēj tās aizturēt?
Vēl mirklis, tikai mirklis viens, –
Tu vari nepaspēt.

Pirms mirklis zūd, nāc atpakaļ,
Vairs tālu vakars nav;
Viens gaismas stars, kas tumsu šķel,
Ir krusts tur Golgatā.

Tavs Glābējs gaida ilgi jau;
Viņš tevi ļoti mīl,
Bet tev šai mirklī laika nav,
Kad Viņš mirst tevis dēļ.

Viņš tavas sāpes pamana,
Pirms tava sirds tās jūt.
Ja tici Viņam vienīgam –
Ik mirklis gaišs tad būs.

Pirms mirklis zūd, nāc mājās, draugs,
Tavs glābējs blakus stāv.
Viņš arī tevi izglābīs
Pie krusta Golgatā.

(Ernst Decker, tulk. Māra Zviedre)

Nāc, kāds esi, ar savu nespēku, ar savām kļūdām un trūkumiem. Nodod Viņam savu dzīvi pilnīgi un galīgi. Dari to šodien, dari nekavējoties, jo rīt jau var būt par vēlu; rītdiena var vairs nepiederēt tev.” (Fragmenti no izdevuma „Klau, Jēzus tevi sauc!” 01.1998. un 01.2000.)

Ilze Kolma

Dr. Arnolds Lazdiņš ambulances ārstu pieņemšanā (ap 1998. g.)

Ārstu konsultācija ambulancē šī gada maijā

